

Sport is heel belangrijk

Nu mijn ouders overleden zijn, durf ik met dit 'sportverhaal' naar buiten te komen. Ik doe nu eerst een bekentenis. Daarna zal ik uitleggen waarom ik dat doe, door een tweede bekentenis te doen.

Bekentenis 1: ja, ik was op de middelbare school zo'n kneus die bij gymnastiek vrijwel altijd als laatste gekozen werd... Mijn ouders probeerden dat dan wat te relativëren. Met een Bijbelstekst. Paulus had immers ergens geschreven: 'Oefening van het lichaam heeft weinig nut.'

Tot mijn 28^e heb ik mijn sport-vermijding weten te handhaven. Goed, ik maakte wel graag fietstochten rond de steden waar ik gewoond heb, Utrecht, Delft en Kampen. Maar ja, leven brengt spanningen mee. En tegen het einde van mijn studententijd drong tot me door dat meer serieuze lichaamsbeweging echt niet zo nutteloos was. Resultaat: de afgelopen twintig jaar stond ik vrijwel elke zaterdagochtend om 8:30 te tennissen. En regelmatig door de week nog een keer.

Maar onze Paulus dan? Tja, mijn ouders waren geen theologen. Ze troosten mij met wat ze nu eenmaal in hun Bijbelvertaling lazen: Sport? Weinig nut! Maar daar stond nog iets achteraan: je oefenen in bijvoorbeeld bidden, dat was pas echt belangrijk. Nu was ik als puber al lang blij dat ik dat vre-se-lij-ke gym niet zo serieus hoefde te nemen, dus dat van dat bidden drong niet zo door.

Later ging ik zelf theologie studeren. Paulus' woorden kwamen natuurlijk ook eens langs. Pas toen besepte ik dat hij dit schreef in een Grieks-Romeinse cultuur waar wij de Olympische Spelen aan te danken hebben. Paulus haalde sport er juist bij vanwege de GROTE rol die het speelde! Worstelen, discusswerpen, wagenrennen, ga maar door. Ons woord *stadion* stamt uit die tijd!

Paulus wilde daarom zeggen: sport belangrijk? Zeker! Hou je lichaam fit! Maar ga je vroeg of laat dood, dan is het nut wel afgelopen. Sport is dus belangrijk *tot* je dood. Maar wie nu al contact begint te leggen met God, bijvoorbeeld door te bidden – dan oefen je je in een leven dat dwars door je overlijden heen doorgaat. God wil je immers een leven geven dat sterker is dan de dood.

Bekentenis 2 (vooral voor *insiders...*): ik kan ook in preken wel eens iets stekeligs zeggen. Meestal zijn Putin of Trump daar het slachtoffer van, maar die nemen daarover nooit contact met me op. Gemeenteleden doen dat wel, merkte ik onlangs. Tot mijn blijdschap, overigens. Want ik hou niet van gemok achter mijn rug om. Dat soort 'veenbrandjes' smeulen door en vreten zomaar ongemerkt om zich heen. Dus op tafel graag met een ergernis of klacht.

Wat was het punt? Ik had gepreekt over een crisis onder de christenen in Jeruzalem, een paar jaar na de kruisdood van Jezus. Een fors conflict tussen een aantal Joodse christenen en hun leider Petrus. Die als Jood een taboe had gebroken door bij een Romein te gaan logeren. Over dat conflict preekte ik precies de zondag nadat de *Gereformeerde Kerken vrijgemaakt*, qua grootte het derde kerkgenootschap van Nederland, landelijk het ANP-nieuws hadden gehaald. Omdat ze besloten hadden dat vrouwelijke predikanten de preekstoel op mogen. Dat besluit veroorzaakte forse deining, en niet alleen bij leden die moeite hebben met vrouwelijke dominees.

In de preek probeerde ik uit te leggen hoe ernstig die crisis in Jeruzalem toen was. Vergeleken daarmee was dat besluit van de 'vrijgemaakte' kerken "kinderspel". Dat leverde mij dus een telefoontje op. Of ik wel door had had wat een schokgolf er door de kerken ging?

Eeh. Ja. Daarom wilde ik dat voorbeeld juist gebruiken. Dat conflict in Jeruzalem was nog zoveel erger dan die schokgolf nu. Christenen hadden toen voor altijd een kleine Joodse sekte kunnen blijven, met onderling wat splintergroepen. Ik wilde de kerkelijke schokgolf anno 2017 net zo min relativëren als Paulus de sport. Integendeel. Maar "kinderspel" was misschien niet het gelukkigste woord om dat duidelijk te maken...

Rob Nijhoff (1964) is predikant-in-opleiding van de Gereformeerde Kerk vrijgemaakt van Duiven-Velp